

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lov om Klagenævnet for Udbud (lovbekendtgørelse nr. 1166 af 20. december 1995), der oprindeligt blev vedtaget i 1991, gennemfører i dansk ret EU-direktiverne 89/665/EØF, EF-Tidende 1989 L 395 s. 33, og 92/13/EØF, EF-Tidende 1992 L 76 s. 14, om etablering af klageordninger på området for EU-udbud, de såkaldte kontroldirektiver.

Loven har til formål at sikre en hurtig og effektiv behandling af klager i tilfælde af overtrædelse af EU's bygge- og anlægsgesetz, vareindkøbsdirektiv, tjenesteydelsesdirektiv og forsyningsvirksomhedsdirektiv samt regler, der indarbejder disse direktiver i dansk ret.

Loven fastsætter regler for behandling af klager vedrørende overtrædelse af EU's udbudsregler begået af statslige og (amts)kommunale myndigheder, en række institutioner under offentlig kontrol samt forsyningsvirksomheder.

Den i Danmark etablerede klageordning, der beskrives nærmere i afsnit 3, er godkendt af Kommissionen og fungerer i det store og hele godt. Der har dog også i den danske debat været rejst kritik af effektiviteten af klagesystemet. I forbindelse med Folketingets behandling i 1997 af forslaget til ny konkurrencelov blev der rejst spørgsmål herom, og siden er der stillet spørgsmål til erhvervsministeren om forbedring af systemets effektivitet. Blandt andet er der i forbindelse med nogle kendelser afsagt af Klagenævnet for Udbud peget på, at kendelserne ikke medførte ændringer i resultatet af de pågældende udbudsforretninger, selv om klagerne fik medhold. I den forbindelse har der også været kritik af, at Klagenavnets kendelser ikke medfører sanktioner eller tilkendelse af erstatning. Som det omtales nærmere i afsnit 3 og 4 forudsætter tilkendelse af erstatning efter de gældende regler, at der anlægges særskilt sag ved domstolene herom, og det kan for private parter være en langsommelig og kostbar affære.

Til imødekomme af denne kritik foreslås det at forenkle og styrke håndhævelsen af udbudsreglerne ved at give Klagenævnet mulighed for at behandle krav om erstatning, således at alle spørgsmål af betydning for klager afgøres af samme instans, og det undgås, at spørgsmålet om erstatning skal afgøres i en særskilt sag.

Endelig foreslås det som led i regeringens ønske om enklere og mere overskuelige regler at foretage en gennemgribende omredigering af loven, der allerede i 1992 og 1995 blev undergivet omfattende ændringer. Der tilsigtes ikke med omredigeringen en ændring af lovens anvendelsesområde eller sagsbehandlingen for Klagenævnet i øvrigt.

Forslaget vil ikke ændre Konkurrencestyrelsens rolle ved kontrollen med udbudsreglernes overholdelse. Konkurrencestyrelsens virke på udbudsområdet har fulgt en praksis, hvor vægten er lagt på at løse problemerne på det lavest mulige konfliktniveau, således at sagsbehandlingen forvolder mindst mulig ulempe for ordregiver. Denne praksis, der er beskrevet nærmere i afsnit 3, vil blive fortsat.

Regeringen har besluttet, at lovforslaget skal indgå i lovovervågningsprojektet, der er et led i arbejdet med at forbedre kvaliteten i lovgivningen.

Erhvervsministeriet vil derfor systematisk overvåge og evaluere effekterne af forslaget om at give Klagenævnet kompetence til at tilkende erstatning. Effekten vil kunne måles på udviklingen i antallet af sager for Klagenævnet og specielt på antallet af sager, hvor der fremsættes krav om erstatning.

For at tilvejebringe et sammenligningsgrundlag vil der blive indsamlet oplysninger om det skønnede antal tilfælde, hvor en ordregiver på grundlag af et forlig eller domstolsafgørelse har udbetalt erstatning ved overtrædelse af udbudsreglerne.

Det er vanskeligt på forhånd at sætte tal på omfanget af sager for Klagenævnet, hvor der tillige vil blive nedlagt påstand om erstatning. I Sverige, hvor det også er to forskellige instanser, der efterprøver hhv. udbudsforretningens lovlighed og spørgsmålet om erstatning, er det opgjort, at der er rejst krav om erstat-